

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput III. Sanctus Pater noster Ignatius huic Virgini exponit, quæ sit
precum ipsius efficacia: referuntur alia eodem spectantia admiranda acta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT III.

Sanctus Pater noster Ignatius huic Virgini exponit,
quæ sit precum ipsius efficacia : referuntur alia eodem
spectantia admitenda acta.

Magna dignum est consideratione, quod Deus isti Virgini, ita pollicitus fuerit, concessurum se ipsi, quid petret profuturum proximis, ut illi una insperaverit, quales esse oportere ejusdem petitiones. Insignia habemus hujus veritatis exempla in historiis Sanctorum (qua de re mirabiliter scribit, aquæ ac de alijs, quas per tra-
Etat, Sancta Teresa) ubi legitimus, eos, quibus Deus hoc privilegium concessit, quotiescumque illis aliquid à Deo est obtainendum, petere preventos, & incitatos à divina inspiratione, sine qua se interdum advertunt esse tepidos ad petendum, ac destitutos animo ad perseverandum in petitione, habentque manifesta præfazia, se nihil consecuturos. Neque has annatas aetate extimè privilegiatas contristat repulsa, quam patuntur, dum nihil talibus occasiōnibus efficiunt : conservant enim viridem & vegetam radicem & generose voluntatis, quâ solummodo desiderant, ut fiat voluntas Dei : quis imò istius executionem illis Deus in omnibus ipsarum petitionibus pollicetur, id óque humanas horum Sanctorum voluntates prorsus uitæ sue Divinæ, ut in hujus beneplacito, qualisque demum sit eventus, plenè conquiscent. Verùm dicet quispiam modice filiei : quid igitur privilegi Deus hujusmodi Sanctis concedit, si successus ad Divini sui beneplaciti expendit libellam, non autem naturalis illorum complacentie? Dico, in pri-
mis sciendum esse animabus devotis, quamquam minus sapientibus, Deum, cùm rerum omnium sit author, & primæ regula, non potuisse facere, ut non esset unica norma, iuxta quam humana voluntates, si justæ sint, debent dirigi. Secundò ajo, in hoc ipso magis eluere privilegiū prestantiam, quod Sanctis datur, immensa dignam liberalitate infinite charitatis magni Dei nostri & Domini, dum beneficia & gratias, quas conferre statuit

populo Christiano, vult in execuzione depen-
dere à Sanctorum sanctorum desiderijs atque precibus. Et verò plurimæ ex his beneficijs in eternum non decerneret, nec unquam conce-
dere vellet, nisi per tales Sanctos, corumque merita, quos tanquam amicos, & viva mem-
bra sui Filii Jesu Christi, per quem illis ista gratia obvenit, voluit honorare, constituen-
do ipsos inter se & mundum mediatores, in remedium tot necessitatum. Hoc sufficit pījs animabus, qua majorē prædictæ virtute, quam doctrinā, se hujus admirabilis, & utilissima historie applicuerint lectiōni.

Has veritates Venerabilis Marina clarijus didicit à Sancto Patre nostro Ignatio, quadam die (annum definire certum non potui) quando illi, tanquam sue dilectissimæ filie, magnas alias prestitit gratias. Refere ipsa factum his conceptis verbis, que mox adscribam. Fuerit, quantum est colligere, tempus vicinum Quadragesima : dicit enim sibi oranti, & more so-
lito constituta in Divina praesentia, supervenisse desiderium audiendi verbis Dei, cui ait sa-
tisfactum esse primā Dominicā Quadragesima, ac si brevi evenisset, quod illi fuerat pro-
missum. Sed audiamus omnia ex ore Virgi-
nis.

Versabar cum Domino in Divina praesentia, conveto mihi modo orans, quando me occupavit dolor, ex eo quod essent tot anni, quibus ob meum diuturnum morbum non audirem conciones, & Divina Majestas mihi continuò dixit: Crea-
tura mea, noli idcirco affligi, aut contristari, quod non audias divinum meum verbum: mittam enim tibi, qui te meo nomine, pro tuo solatio alloquatur. Mi Domine, & mi Deus, respondi ego, me quidem volente id non fieri, neque, si tibi placet, cupio à te obtinere has tam insolitas gratias. Bene Anima, ajebat Domi-
nus, bene loqueris: ego tamen faciam, quod volam. Passa fui deinde magnam ecsta-

ecstasim, & post illam mihi restituta, vehementer me conabar ab eo abstrahere, quod mihi cum Domino acciderat. Dum advenit Dominica prima Quadragesimæ (sub horam circiter secundam noctis) intenta orationi, vidi velut eminus venientem gloriosum Patriarcham Sanctū Ignatium, quem comitabantur multi Angeli Dei, & Religiosi ex ipsis Ordine linteati: specialiter autem observavi, quod maximæ autoritatis, & Sancto superior Angelus stiparet latus Beati Patriarchæ. Huc in modum advenit gloriosus S. Ignatius ad locum, in quo eram, & salutans me nomine Dei dixit: Dominus Majestatis sit tecum, Anima. Statim ibi fuit collatus quidam admirabilis suggestus instar sellæ, quem is Angelus superior manibus aliquantò ulterius promovit ex loco, in quo antea fuerat positus, iussitque Sanctum Ignatium sedere, stante dicto Angelo ad latus Sancti, & velut innitente sellæ. Gloriosus Patriarcha jam sedens elevavit oculos ad cœlum, junctis manibus, ac deinde easdem superponens fulcris sellæ, singulari devotione & spiritu ita locutus est.

Dum adfuit tempus, quod Divina Majestas Domini Dei nostri in excelso suo, & sacro Consistorio decreverat, ut unigenitus ipsis filius fieret homo, redempturus genus humanum, venit in mundum, & gravissima sustinuit convicia, opprobria, atque persecutions ab hominibus, & subiivit demum mortem in cruce: sepultus est, ac resurrexit tertią die, aperiendo omnibus viam ad cœlum, qui tam magno & caro remedio bene vellent uti, quale fuit sacra passio & mors, atque pretiosi sanguinis effusio. Postquam autem divinas suas in mundo dispositis, & ordinavit Leges, omnibus observandas & sequendas, suæq; sanctæ Ecclesiæ optimè de Medicis profexit ac medicinis spiritualibus, pro curandis populi sui Christiani vulneribus, idem nihilominus mundus, & hic populus Dei, nunc est perversissimus, summeque sui profectus, & considerationis tam admirandorum mysteriorum immemor, non adhibendo remedium, neque applicando

medicinam sanguinis Jesu Christi Domini nostri, contra venenum suorum peccatorum. Iste est, Anima, praesens populi Christiani status: ora Deum instanter, & ex toto corde, eo amore, quo illum prosequeris, ut cohipeat suam iram, & non puniat ipsum, prout peccata illius merentur. Tu vero, Anima, confortare, & solatium habe in tuo Deo ac Domino, & esto certa, omnique procul dubio crede, implenda esse ad literam, quæcumq; tibi tuus Deus & Dominus est pollicitus, ita ut ne unum iota pereat. Adverte, Anima: nomen tibi quoque sit, & esto certissima, te nihil unquam petivisse a tuo Deo ac Domino, quod tibi non concederit, quamvis id non intellexeris, quia existimabis, te interdum petivisse, & non vidisse, quantum intellexisti, petitionis effectum.

Dum mea anima cum magna admiratione audiret, quod ipsi a Sancto dicebatur, fuit in me excitatus internus quidam affectus, acsi illi vellem respondere, dicens: Omnino, benedice Sancte, verum est, id me sensisse & cogitavisse, quod dicis: sed attribuebam meis peccatis, quod non obtinerem petita. Sanctus autem videntis, Deo revelante, meum animum, gravissimo gestu quasi apposuit labi digatum, quod erat mandatum, ne ipsum interrumperem, ideoque mea anima fuit, & Sanctus respondens meo affectui perrexit, dicendo.

Observa, Anima, nunquam petivisi aliquid a tuo Deo & Domino, quin etiam omnia id velles esse conforme Divinitati, & cedere ad gloriam Dei, atque bonum & commodium animæ illius personæ, pro qua inceredis. Et quan- dum actu petis, magnum habeas fervorem & affectum, prior tamen ille affectus, quo vis solum Divinum beneplacitum, semper profundè inharet tua anima: ac proinde certissimum est, Deum tibi inha- speciali, etiamque in alio superiore modo orationum & petitionum, que tibi implicantur, semper gratificari: quapropter aconvenit, ut tibi temperes, aut deficitus a penendo.

His ab isto Sancto Patriarcha dictis, do-

perior ille Angelus, qui stabat ad ipsius latum, accepit ex manu alterius Angeli quodam mysterium, in quo erat velut sacram ciborum, instar parvi calicis, qui insistebat parva quadrata & splendidissimæ basi. Dictus calix, seu ciborum habebat ab una parte clausuram, & continebat hostiam. Sanctus Ignatius surrexit (discooperiente ipsius caput eo Angelo superiore) tursimque statim sedens semiinclinatus lese super illam hostiam incurvavit ad eum modum, quo Sacerdos consecrat, & protulit nonnulla verba, quæ licet mea anima non audiverit, ipsi tamen videbantur esse verba consecrationis. Angelus alia hierothecâ continuò clausit sacram hostiam: quo facto Sanctus Patriarcha secundò surrexit, habens illud mysterium in manibus, & descendit cum magna reverentia per tres gradus ex loco, in quo fuerat, posteaque per alios duos. Comitabatur ipsum ille Angelus superior, & multi alii Angeli, atque beati ejus filij (hi autem toto tempore, quo sermo duravit, sedabant in longo & miro scanno) cùmque ad me accisilliter, applicuit idem mysterium meis labijs. Pasa sum drepente magnam costasim, & paulò post mihi restituta non alios sensi affectus, quām si realiter & verè suscepisset Sanctiss. Sacramentū. His finitis, gloriosus Sanctus Ignatius rediuit ad suum locum & sedem, atq; inde, jubente eo Angelo superiore, mihi dedit suam sanctam benedictionem. Tum se interme, & illud jucundum spectaculum, quod videbam, interposuit quædam velut nubecula pellucida, & inaurata, donec sensim sive sensu, & svaviter tota disparuit visio. Repleta fui ingenti solatio interno & gaudio, gratias agens Deo, pro ipsius misericordijs, qui milles iterumque millies sit benedictus. Amen.

Satis colligitur ex hoc eventu, quanti Cœlum fecerit preces hujus Virginis, quas fundebat pro suis proximis aduvandis, & quod opere optaverit, ut absque intermissione procederent ex ipsius pectore, quod flagrabat charitate. Verum adhuc clariss idem apparebit ex eo, quod ipse eventum cum Deo illâ die, quâ fuerunt absolvit eae novem Missæ, de quibus sumus

Vita Star. de Ejecbar Pars II.

in primo capite hujus secundi libri locuti, & quibus ipsa finem imposuit diligenter execuendo, quod iussa fuerat à Divina Majestate, pro communibus necessitatibus. Ita porro scribit.

Postquam fuerunt dictæ novem Missæ, & peracta cætera, quæ mihi Dominus mandaverat, quemadmodum suprà dixi, quod contigit die Sabbathi, vigiliam primâ Septembri, vidi Divinam Majestatem descendentem de coelo, mihique approxinquantem. Repugnavi propter solitos meos timores visitationi, abstraxi vivaciter imaginationem, convertens pro viribus aliò animæ oculos, quo factò fui quodammodo extra me raptus. Paulò post mihi reddita considerabam, quâ ratione me potuerim tantopere abstrahere, & Dominus me subito est allocutus, dicendo: Quid agam, cùm à te repellat: mi Domine, aebam, tu nōsti voluntatem meam, & perspectum habes cor meum, quod tibi cupit placere, te venerari, tibique servire: sed mei timores, nè decipiār, atque unicum desiderium, quo fero ad allequendam tuâ sanctissimam voluntatem, me ad ista adiungunt. Ego verò, respondit benignissime Dominus, me tibi promptum exhibeo ad gratificandum, atque pollicor, te ob hos timores & circumspectionem nunquam perdituram meos favores, aut beneficia, quæ tibi voluero præstare, & conversus ad meos Dominos Angelos dixit illis: Accipite istam creaturam, adhibentes curam, nè deficiat viribus, atq; adducta ad Divinam Majestatem: verū quia non poteram confitente pedibus, inclinavi me super sacra genua illius Domini, qui tum protulit gratiosissima verba, quæ etiamsi ab eo dicterentur latinè, mea tamen anima optimè intellexit, & sunt ista: *Ad ubera portabimini, & super genua blandientur vobis. Quomodo si cuius mater blandiatur, ita ego consolabor vos, & in Jerusalem consolabimini. Videlitis, & gaudebit cor vestrum.*

Hic ego aliquantum dormituriebam, videbárque mihi quasi otiali, & Dominus mihi dixit: Ita es disposita, sicut oportet, ad id, quod volo facere. Divina Majestas accepit subito globum quendam lucis, qui

E.c.

erat

erat instar splendidissimæ stellæ, & posuit illum intra meum pectus, dicendo: Signavi te signaculo meo. Passa sum non exiguū sensibilem dolorem. Hoc peracto Eadem Majestas mandavit meis Dominis Angelis, ut me reducerent ad meum locum.

Postea me existentem in meo angulo idem Dominus invisit, dixitque mihi; se venire ut ostendat, gratum sibi accidisse obsequium à me præstitum, quando dici curavi novem Missas pro necessitatibus, mihi ab ipso commendatis. Quid verò, mi Domine, ajebam ego, hac in re præstiti? quantum profudi sanguinis, aut quid ad honorem & gloriam tuam sustinui, quod tales mereatur complacentiæ exhibitionem? Non ita respicio, respondit Dominus, obsequia, quæ mihi præstantur, sicut voluntatem & amorem, quo ea mei servi præstant. Sed quid, mi Domine, interrogavi, per id, quod Tua Majestas præscripsit, obtinui? Multum, reposuit Dominus, quia suspendisti executionem peccatum, quam mea Justitia erat inflictura illi loco, quem scis, ejusdemque incolis. Fui vehementer contristata, & institi dicendo: Si, mi Domine, nihil habemus amplius, quam hanc suspensionem, quæ potest esse securitas, nè à tua Justitia castigentur post aliquod tempus, si revertantur ad sua peccata. Plus, Domine, plus te, ob tuam bonitatem & misericordiam, facere est necesse. Tum mihi Dominus velut indignabundè, sed cum maxima gravitate, dixit: Tace, noli me molestare, noli mihi hac de re plura loqui; atque statim, acsi me interrogaret, subjunxit: Quid igitur velles, quid modò cogitas facere? Mi Domine, respondi tota pudefacta, cùm nihil valeam aut possim, cogito secretissimè alioqui JESUM CHRISTUM Dominum ac Redemptorem nostrum, & Sanctissimam Virginem ipsius Matrem, & Dominam nostram, atque ab ipsis magno affectu suppliciter petere, ut rogent Tuam Majestatem, quod nova præbeas auxilia & gratias ijs animabus, nè Tua Majestas de illis, ob earum peccata, sumat vindictam. Quia tamen hic Reges multum offenduntur, si quis occultet malefactores, vel

deponat ex paribolo i etiamque tu, ni Domine, offenderis, quod impediari puniendo, quid nobis poterit supercelere medij? Magna est disparitas, ajebat D. minus jam mansuetior: illi enim tantum puniunt corpora, quod fieri convenit in bonum animarum; mea vero animaversiones, dum sunt seriz, durant in æternum, quia, quos punio, præcipio in infernum: fac jam, quod voles. Post hoc mihi Dominus disparuit, remansilla, cecepit magno affectu invocare Sanctissimam Virginem, & meum Dominum JESUM CHRISTUM, petendo ab illis ex tota mea anima, ut faveres huic causæ, rogarentque DEUM, ut ijs animabus præbeat auxilia suæ græ, quæ ego desiderabam, ut agentes potentiam convertantur ad Ejusdem Majestatem. Iti petitioni multum impendi temporis.

Die deinde Dominicâ manè, cùm in ijsdem perseverans affectibus ac desideriis vacarem meæ orationi, denuo viii Domini num mihi summa cum gravitate & magestate appropinquantem, qui mihi dixit: Quid vis, Anima, quid dicas, quid petis? Mi DEUS, respondi, peto à mea Divina Virginie MARIA, & meo Domino JESU CHRISTO, ut te rogent, nè punias eas animas. Tum videns Divinam Majestatem magis ac magis ad me accedentes intellexi (id mihi tum in mentem vere) quod mihi vellet auferre illud cinctum lucis, pridie mihi ab ipso datum, & hoc metuens dixi: Non, mi Domine, belli tua venia, non debet ita fieri, non operet te mihi auferre, quo tantopere indegeo. Nolo tibi, respondit per amans Divina Majestas, illud auferre, sed viderem melius: volo, ut mihi des tuum cor, quod tibi restituam splendens infarsum, & potens instar ignis. Reluctabar more meo, semper me esse existimans, quod sum, indignissimam hujusmodi misericordias, quoadusque mihi Divina Majestas, ex sua sapientia, dat necessariam supplicationem pro ijs suscipiens, quando caput etat meum assensum: alias enim tanguam Dominus absolutus re ipsa operatur.

Denique hao vice me Dominus disposuit: annui, quod illi cor meum essem datura. Angeli cœperunt voce svavi, & velut acutâ, tono dulcissimo verèque cœlesti canere: dum autem mea anima esset quasi attonita, Dominus evulxit meum cor ex pectoro, & quamvis non viderim, qualiter id fuerit factum, sensi tamen vehementissimum dolorem. Agnovi clarè, quod Dominus Divinâ suâ virtute in me suppleret vices cordis, & confortaret naturam, nè privarer vitâ. Vidi tum cor meum in manibus trium Divinarum Personarum, ac si ab una transferretur ad alteram. Eo tempore mihi Divina Majestas, dixit, ut modicum averterem oculos, nè destruer viribus, quod feci, quanquam deinde illud potuerim videre, quotiescumque volui.

Optabam scire significationem tanti mysterij, non interrogabam tamen, & Dominus volens me in hoc dubio consolari, mihi dixit: Ecce, quia mea Justitia propendebat ad castigandos illos homines, & mea Misericordia illam continuuit, depono tuum cor instar pignoris, quod ea animæ à me adjutæ se sint emendatæ, & acturæ penitentiam ob sua peccata. At verò mi Domine, reposui ego, quæ est Justitia tua & Misericordia, nisi tu ipse met, ac tua Divinitas? Quod tu Deus vis, fieri necesse est, & tuæ creature debent tuæ obtemperare voluntati. Ita est, respondit Dominus, sed prædicto modo id melius percipies. Videbatur mihi Dominus edidisse gestum, ac si mihi esset redidurus cor, & dixi illi: Nequaque, mi Domine, serva illud ibi, donec ijs animabus des illa auxilia. Rogavi ipsum, ut earum miseretur, orando juxta affectum, quem ille in me excitabat, non pro omnibus universim, sed pro ijs personis, à quo rum reformatione, dependebat reformatio reliquorum. Manifestavit mihi Divina Majestas, quid factura, qualia ipsis auxilia esset datura: ostendit mihi ipsas personas, quas hîc non exprimo, sicut neque locum, in quo degunt, quia ita convenient. Hunc in modum mihi Dominus valedixit.

Vita Mar. de Escob. Pars II.

Sequenti feriâ secundâ, eâdem horâ, expletis prorsus viginti quatuor horis, ex quo carebam corde, vidi descendenter Sacratissimam Personam Spiritus Sancti, cum tanta maiestate & pompa, ut mihi omnes cœli viisi fuerint cum ingenti strepitu esse commoti, tota terra cum suis montibus, usq; ad abyssum contremuisse. Adveniebat idem Dominus inter divinos splendores, circumdatus ab innumeris Angelis; ferebat meum cor in manu, ex cuius digitis prodibat adeò immensa lux, ut cam mea pauper anima non potuerit intueri. Accessit ad me, ut restitueret suo loco meum cor, & quando id erat mandatum executioni, conspexi ibi drepente Sacrosanctam Personam Iesu Christi Domini nostri (quem haec tenus in toto mysterio non videram) qui in meo pectoro formavit crucem, atque istud statim fuit apertum, & Divina Persona Spiritus Sancti reposuit intra me cor, ubi prius fuerat, ac dicendo: Tu in me manes, & ego in te; me secum ad aliquod tempus arctissime univit. Quando ad me redivi, natura fuit plurimum fatigata, sensitq; graves dolores, qui perdurant in omnibus hujus miserabilis corporis membris.

Post omnia prædicta mihi comparuit Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, dixit que: Nolo tecum nunc diu loqui, quia es vehementer fessa: quamvis autem me nō videris, fui tamen præsens gratijs, quas tibi Deus præstít, & significo tibi, me, dum eas spectarem, speciale habuisse gaudium, & gloriam accidentalem. Bene ictis, me, quamdiu vivebam, licet molestias pateter meæ adverteræ valetudinis, solitum fuisse venire ad te invisendam, quando audiui, collatum tibi à Deo fuisse aliquod beneficium: quia existimabam bene impensum laborem, si te Divinas misericordias enarrantem auscultarem: ita nunc sum gavisus, videndo gratiam tibi à Deo præstamatam. Vale. Deus sit in æternum benedictus, Amen.

Gratiissima verba, que Dominus Venerabilis Marine initio hujus eventus latine proposuit, & ipsa nobis scripta reliquit lingua vernacula, sunt illa, quibus Propheta Iudas

Ecc 2 cap. 66.

cap. 66. v. 12. nomine Dei promisit Fidelibus delicias amoris, quibus eos esset tractaturus. Laudetur in eternum infinita bonitas magni Dei nostri & Domini, quod licet tanta politatio, intellecta in sensu spirituali, sufficeret ad resolvendam nostram duritatem, & incendendum vel frigidissimum peccatum amore tam suavis Patris, nihilominus Eiusdem Majestas velit, ut interdum eo modo, quo fieri potest, experientia edoceamur illam impleri ad literam. Has Divini amoris teneritudines minus credunt, qui se magis literarum dedunt, quam orationis exercitio, majorem habentes curam doctrina, quam sanctitatis. Idcirco Sancta Teresa de Jesus dixit, illos, qui non inducuntur ad credendam Dei (qui per essentiam est amor sui ipsius communicativus) teneritudinem in agendo cum purissimis ani-

mabus, posse bene esse certos, se nunquam à preventuros, ut illam experiantur. Debemus doctis, sicut est justa, ita quoque esse effici magni doloris causam, quando vident Deum, ipsis se non disponentibus ad percipienda ha beneficia, quibus instructi possent agere instrumenta eximiorum operum, & heroicarum in mundo conversationum, communiter cōredit, ut quasi ad laxanda desiderio suis communicandi, & impetuose eluvioni sue immensa liberalitatis, frena, quarat cor simplex conjunctio anicule. Multa hoc de re scripti Sancta Teresa. Ingreditur Divina Majestas, qua patet quia nequit, quæ vellet, nolens permittas regi belli humani arbitrio libertati leges vivare. Prosequamur nostram historiam.

CAPUT IV.

Deus illam constituit suam promulgatricem in utilitatem animarum, confertq; ipsi lumen ad has agnoscendas, & vim ad eisdem emolliendas.

Uandoquidem charitas hujus Virginis erga proximos tam erat ardens, & ipsa suis precibus quod fuit tantum ei à Deo datum, conveniens vitæ ipsius solitaria, & naturali verecundia, ut ihs prodefset tam multa in illis efficiebat, dignatus est eidem Deus, per admirandas aliquot visiones manifestare finem, ad quem ab eo fuerit electa. Legatur, quod Sancta Teresa hac de re Venerabili Marine dixit, fuitque in prima hujus historia parte relatum, dum illi explicearet diversitatem naturarum, quas utrique Deus derat diversis aptas ministerijs, ad que ab ipso vocabantur: & quomodo illi obtigerit animus invincibilis, atque cor virile ad prodeundum in publicum; Venerabili vero Marina sufficeret natura meticuloſa, & muliebris verecundia: quanquam enim ejus opera pariter essent heroica, fuisse tamen ab ipsa executioni mandanda, in abdita sua domus solitudine, per orationem, & familiarem ac privatam cum suis proximis conversationem. Dignatus est porro, ut dixi, Deus huic Virginis, per mira que-

dam symbola manifestare, ut ipsam in his posite magis animaret, quam excedens sic prodecesseret proximis, orando pro ihs & patrem vel maximè solitaria in suo delictum angulo. Priors duo eventus, quo hic referam, videntur, juxta computum chartarum, non fuisse multum tempore distante à presentibus. Sic verò ait.

Considerabam extraordinarias vas quibus me Deus dignatur ducere, quando drepente in corde, cum incredibili vehementia, varij ebulliverunt affectus, quos mea anima exprimebat, intemperantibus exclamans, iterando, hec tantummodo identidem suspiria: Ah, mi Domine! Ah, mi Domine! Et quavis missa Divina Majestas, pro infinita sua bonditate, responderet, ajens: Quid vis, Animus? quid vis? non cessabant tamen dicere: mi Domine! donec tandem mihi penitus fui erepta. Tum se mihi spectandam exhibuit immensa quædam Majestas, & filia infinitum, adeò ut mea anima velut annita timeret, atque quodammodo contremisceret. Dominus autem mihi dicit: Quid